

Nostalgie

Stefania

În sufletul meu este furtună
Și frunzele moarte atârnă în zbor.
Aprig, ca niciodată, fulgeră și tună.
Mi-e rece aici, mi-e sete, mi-e dor...

Duc lipsă de umbra pașilor tăi,
Cum trece-anevoios călcând peste podea.
Liniștea ta multă și ochii aceia doi -
aș da orice, doar să-i pot avea...

Aripi de aș avea ca eu să zbor,
Să plec în vis și să rămân pe veci;
să aud, subtil, vuietul oceanelor;
să le iau angoasa valurilor reci...

Să te strig cântând și apoi să apari,
în văzul meu tu să te prefaci o mare;
copaci de palmier și nisipuri mari -
să-nvie acolo o privighetoare...

Simt înghițirea în sec a serilor calde,
aud ropotul pașilor sufletului tău.
În același timp, ești aproape și departe -
te văd cum închini un pic de dorul meu...

Inima îți strigă și-i-n lanțuri ferecată -
nu vrea să accepte, se zbate cu putere.
Cu mintea, câteodată, aspru, surd se ceartă.
În privirea-ți mută se lasă iar tăcere...

Vreau să te mai am și să nu te știu,
să îți acord pe suflet note muzicale.
Pe dinafară mort, pe dinăuntru viu -
să îmi iau cu tine iubirea la purtare...

Să te ador mai mult cu fiecare zi
și să îmi îneci buzele într-o sărutare;
să mă pierd în mare și să uit de mine,
și apoi să mă prinzi c-o îmbrățișare...

Lacrimi de iubire să-mi curgă pe față
Și să le ștergi, ușor, cu a ta mână tandră;
să-mi iei din ai mei ochi translucida ceață.

POEZII ONLINE

Să-mi știi inima vie, nepătată, caldă...

Simte-i infinitul, simte-i nemurirea –
te vrea aici, acum și în veci mereu.
Vindecă-i rănilile și adulmecă-i trăirea.
Oferă-i atingerea ta, din nou pentru mereu...